

La pregària vocal

Dij, 22/04/2021 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 21 d'abril 2021

Catequesi sobre la pregària:

Estimats germans i germanes, bon dia!

La pregària és diàleg amb Déu; i cada criatura, en algun sentit, “dialoga” amb Déu. En l'ésser humà, la pregària es converteix en *paraula*, invocació, cant, poesia... La Paraula divina es va fer carn, i en la carn de cada home la paraula torna a Déu en la pregària.

Les paraules són les nostres criatures, però són també les nostres mares, i fins a cert punt ens modelen. Les paraules d'una pregària ens fan travessar sense perill una vall fosca, ens dirigeixen vers els prats verds i rics en aigua, fent-nos participar en festins davant dels ulls de l'enemic, com ens ensenya a recitar el salm (cf. *Sal* 23). Les paraules neixen dels sentiments, però també hi ha el camí invers: aquell pel qual les paraules donen forma als sentiments. La Bíblia educa l'home per fer que tot surti a la llum de la paraula, que res humà en quedi exclòs, censurat. Per sobre de tot el dolor és perillós si queda amagat, tancat dintre de nosaltres... Un dolor tancat dins nostre, que no es pot expressar o desfogar-se, pot enverinar l'ànima; és mortal.

És per aquest motiu que la Sagrada Escripura ens ensenya a pregar fins i tot a vegades amb paraules audaces. Els escriptors sagrats no ens volen enganyar sobre l'home: saben que en el seu cor també hi ha sentiments poc edificants, fins i tot odi. Cap de nosaltres neix sant, i quan aquests mals sentiments truquen a la porta del nostre cor cal ser capaços de desactivar-los amb la pregària i amb les paraules de Déu. En els salms també trobem expressions molt dures contra els enemics - expressions que els mestres espirituals ens ensenyen a aplicar al diable i als

nostres pecats –; tanmateix són paraules que pertanyen a la realitat humana i que han anat a parar al fons de les Sagrades Escripures. Les trobem allà per donar-nos testimoni que, si davant de la violència no hi hagués les paraules, per fer inofensius els sentiments dolents, per canalitzar-los a fi que no fessin mal, el món quedaria completament enfonsat.

La primera oració humana és sempre una recitació vocal. Primer es mouen sempre els llavis. Tot i que tots sabem que resar no significa repetir paraules, no obstant això la oració vocal és la més segura i sempre es pot practicar. Els sentiments en canvi, per nobles que siguin, són sempre incerts: van i venen, ens abandonen i retornen. No només això, fins i tot les gràcies de l'oració són imprevisibles: en algun moment abunden els sentiments de consol, però en els dies més foscos sembla que s'evaporin completament. La pregària del cor és misteriosa i en alguns moments amagada. La pregària dels llavis, la que es xiuxiueja o que es recita en un cor, sempre està disponible i és necessària com el treball manual. El [Catecisme](#) afirma: «La pregària vocal és un component indispensable de la vida cristiana. Als deixebles, atrets per la pregària silenciosa del seu Mestre, els ensenya una oració vocal: el Pare Nostre» ([n. 2701](#)). “Ensenya'ns a pregar”, demanen els deixebles a Jesús, i Jesús ensenya una pregària vocal: el Pare Nostre. I en aquesta oració hi és tot.

Tots hauríem de tenir la humilitat d'alguns ancians que, a l'església, potser la seva oïda ja no és gaire fina, reciten a mitja veu les pregàries que van aprendre de petits, omplint la nau de xiuxiueigs. Aquesta oració no pertorba el silenci, sinó que testimonia la fidelitat al deure de resar, practicat durant tota la vida, sense fallar mai. Aquests que pregunten amb pregària humil sovint són els grans intercessors de les parròquies: són els roures que any rere any engrandeixen les seves branques, per oferir ombra al major nombre de persones. Només Déu sap quan i quant el seu cor estava unit a les pregàries recitades: segurament aquestes persones han hagut d'enfrontar-se a nits i moments de buidor. Però sempre es pot mantenir fidel a la pregària vocal. És com una àncora: aferra't a la corda per quedar-te allà, fidel, passi el que passi.

Tots hem d'aprendre de la constància del pelegrí rus, de qui parla una cèlebre obra d'espiritualitat, que va aprendre l'art de la pregària repetint infinites vegades la mateixa invocació: “Jesús, Crist, Fill de Déu, Senyor, tingues pietat de nosaltres, pecadors!” (cf. [CCC, 2616; 2667](#)). Només repetia això. Si arribaven gràcies a la seva vida, si la pregària algun dia es farà prou fervorosa per percebre la presència del Regne aquí entre nosaltres, si la seva mirada es transformarà per ser com la d'un nen, és perquè ha insistit en la recitació d'una senzilla jaculatòria cristiana. Finalment passa a formar part del seu alè. És bonica la història del pelegrí rus: és un llibre a l'abast de tothom. Us recomano que el llegiu: us ajudarà a entendre què és l'oració vocal.

Per tant, no hem de menysprear la oració vocal. Algú diu: “Eh, és cosa per als nens, per a la gent ignorant; jo busco l'oració mental, la meditació, la buidor interior perquè vingui Déu”. Per favor, no hem de caure en la supèrbia que fa menysprear la pregària vocal. És la pregària dels senzills, la que ens ha ensenyat Jesús: Pare nostre, que ets al cel ... Les paraules que pronunciem ens prenen per la mà; en algun moment restableixen el gust, desperten fins i tot els cors més adormits; desperten sentiments que ja havíem perdut en la memòria, i ens condueixen de la mà cap a l'experiència de Déu. I sobretot són les úniques, de manera segura, que adrecen a Déu les peticions que Ell vol escoltar. Jesús no ens

ha deixat enmig de la boira. Ens ha dit: “Vosaltres, quan pregueu, digueu això!”. I ha ensenyat la pregària del Pare Nostre (cf. *Mt* 6,9).

Traducció: Josep M. Torrents